

Mand, der kun havde været kort Tid i Tjenesten, og som kun var bleven Underofficer, fordi man manglede saadanne. Derfor tog man mildt paa ham. Ganske vist afskedigede man ham bagefter (Munterhed), jo, selvfølgelig, for de Herrer maa huske paa, at en Mand, der debuterer paa den Maade, med saadanne militære Begreber, kan ikke blive i Tjenesten. Men nu spørger jeg: Hvem er egentlig Skyld i denne Afskedigelse? Den unge Mand sendte et Brev hjem til „Social-Demokraten“; han var naiv og vidste ikke, hvad han gjorde. Der sidder Redaktøren eller en Redaktionskomité, og de tage imod hans Indlæg. Hvad var deres Pligt andet end at sige: Nej, unge Mand, ved De, hvad De gør? Har De undersøgt den Sag nøje? Den Artikel kunne vi virkelig ikke optage. Men i Stedet for optage de den, den gav jo Anledning til et hadefuldt Angreb paa Officersstanden. Om saa den unge Mands Fremtid gik med i Købet, hvad angik det Redaktionen. Moren havde gjort sin Pligt, Moren kunde gaa. Der var kommet en hadefuld Artikel mod Officererne i „Social-Demokraten“; det var nok Derfor vil jeg henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at Skylden for den Skæbne, som er overgaaet denne unge Mand, først og fremmest ligger hos Redaktionen af „Social-Demokraten“.

Jeg skal dernæst fremkomme med en Oplysning overfor det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott). Han ankede over, at det kun var Officerer, der stod nævnte i „Haandbog for Hæren“. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at Haandbogen for Hæren ogsaa bør omfatte Underofficerer, og hvis det kan trøste ham noget, kan jeg meddele det ærede Medlem, at i „Haandbog for Søværnet“ ere ogsaa Underofficerer optagne; det er ganske vist første Gang, og jeg kunde have ønsket, at det var sket for længe siden, men det er i alt Fald en lille Trøst, og det vil vel føre til, at man ogsaa optager Underofficerer i „Haandbog for Hæren“ for næste Aar.

Saa omtalte det ærede Medlem fra Holbæk (Rode) før Overadmiralitetstretten og fremstillede den som en Ret, der havde truffet Afgørelse i et militært Spørgsmaal, hvor den ikke burde have gjort det, idet

den talte i sin egen Sag. I den Henseende skal jeg gøre opmærksom paa, at det drejede sig om et civilt Spørgsmaal, der ikke havde den mindste mere Interesse for Marinen end for private. Tværtimod, det var et Spørgsmaal, der var rejst af Lodser, og som angik den private Skibsfart, hvorvidt der skulde betales Lodspenge for nogle Pramme, der vare blevne slæbte af en Damper, eller ej; jeg husker det ikke saa nøje, men det var altsaa et ganske civilt Spørgsmaal, og det blev afgjort af Overadmiralitetstretten, fordi Loven udtrykkelig bestemmer, at ved Stridigheder om Lodsningsspørgsmaal skal Overadmiralitetstretten træde i Kraft. Den her fældede Dom har saaledes aldeles ikke noget militært Tilsnit.

Sabroe: Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) var i sin Tale i Gaar inde paa en Kritik af den Fremgangsmaade, der blev anvendt i Sagen vedrørende det formentlige Odense-Mytteriet; og de Udtalelser, det ærede Medlem fremkom med i den Anledning, tydede paa, at han virkelig interesserede sig for de menige Soldaters Vel. Det undrer mig derfor, at det ærede Medlem, da han var Forsvarsminister, ikke i højere Grad har anvendt den Indflydelse, han da raadede over, til Fordel for den menige Soldat. Det er min Opfattelse af det ærede Medlem, at hvis han i dette Øjeblik var Forsvarsminister eller havde været det i nogen Tid, vilde i denne Sag vedrørende Odense-Mytteriet f. Eks. Redaktøren af „Fyns Social-Demokrat“, min Kollega, der sidder ved Siden af mig (Marott), have faaet et Søgmaal, saa vilde det ærede Medlem som Forsvarsminister have sørget for, at Officeren skulde anlægge Sag, for at Sagen kunde blive oplyst. Det ærede Medlem erindrer jeg om, at han i en ikke just beslægtet Sag, men dog en Sag, der ogsaa vedrører det militære, nemlig Rekrut Juul-Affæren, som Forsvarsminister foranledigede, at der tilgik Kultusministeriet en Anmodning om at tildele Pastor Christensen i Heils en Røffel, fordi denne Præst havde talt et Par ganske jævne og frimodige Ord om Militærlægens og Officerens Behandling af den vedkommende Rekrut. Den Emsighed, som det ærede Medlem